

Sygn. akt II PK 252/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Myszka

ww sprawie z powództwa Stowarzyszenia "T." w P. działające na rzecz K. K. przeciwko H. Spółce z o.o. w S.

o diety i inne świadczenia związane z podróżą służbową,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 października 2015 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 22 maja 2014 r.,

- 1. oddała skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Stowarzyszenie „T.” działając na rzecz pracownika K. K. wystąpiło z pozwem przeciwko H. Spółce z ograniczoną odpowiedzialności z siedzibą w S. o zapłatę

32.500 zł z tytułu niewypłaconych ryczałtów za noclegi krajowe i zagraniczne w okresie od 1 marca 2010 r. do 31 marca 2011 r.

Wyrokiem z dnia 10 października 2013 r. Sąd Rejonowy w B. oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego 2.400 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód K. K. był zatrudniony przez stronę pozwaną w okresie objętym pozwem na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego i odbywał w tym czasie podróże w transporcie międzynarodowym. Powód oprócz wynagrodzenia za pracę otrzymywał od pozwanego dietę w kwocie 42 euro za każdy dzień pobytu za granicą. W trakcie podróży spędzał noce w kabinie samochodu ciężarowego, przystosowanego do odbywania w nim noclegów. U pozwanego, jako pracodawcy zatrudniającego ponad 20 pracowników, został opracowany regulamin wynagradzania, w którym w § 11 przewidziano prawo kierowców do ekwiwalentu pieniężnego na pokrycie kosztów pobytu za granicą. Ekwiwalent ten miał przysługiwać na pokrycie kosztów wyżywienia oraz noclegu i mimo nazwania go „dietą” był rozumiany przez wszystkich kierowców jako całkowite wynagrodzenie wszelkich wydatków za granicą.

Dokonując oceny prawnej zgłoszonego roszczenia Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na kwalifikację podróży służbowej kierowcy w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 1155 ze zm.) oraz prawo do należności na pokrycie kosztów podróży służbowej na zasadach określonych w art. 77⁵ § 3-5 k.p. w związku z art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców. Wskazał, że pozwany pracodawca nie jest podmiotem publicznym i mógł uregulować należności pracowników związane z podróżą służbową w odmienny sposób niż w rozporządzeniach Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości i warunków ustalania należności przysługujących w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju i za granicą (Dz.U. Nr 236, poz. 1990 i 1991 ze zm.), z wyjątkiem diety, która nie mogła być niższa niż dieta w podróży służbowej na obszarze kraju określona dla sfery budżetowej (art. 77⁵ § 4 k.p). Sąd Rejonowy stwierdził, że ryczałtowe określenie należności według stawki 42 euro zaspokajało żądanie pracownika, zatrudnionego jako

kierowca międzynarodowy, z tytułu kosztów podróży zagranicznej, w tym noclegów. Takie były bowiem ustalenia i umowa stron. Ryczałt taki został wprowadzony dla ułatwienia rozliczeń, ale był zgodny z obowiązującymi i wskazanymi wyżej zasadami ustalania zasad zwrotu tych kosztów. Strony miały pełną świadomość faktu, że wskazany ryczałt stanowi całkowite zaspokojenie wszystkich należności związanych z podróżami, a nie tylko poszczególnych powstających w ich trakcie wydatków. Tym samym Sąd Rejonowy uznał, że pozwany dokonując wypłaty wskazywanego ryczałtu zaspokoił wszelkie należności powoda powstałe w związku z odbywanymi podróżami służbowymi.

Wyrokiem zaskarżonym rozpoznawaną skargą kasacyjną Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda i zasądził od powoda na rzecz pozwanego 900 zł tytułem kosztów procesu poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy stwierdził, że w całości akceptuje ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji. Pracodawca pozabudżetowy regulując samodzielnie kwestie podróży służbowej musi mieć na uwadze jedynie wysokość samej diety, a ta zastrzeżona przez pozwanego w wysokości 42 euro jest wyższa niż kwota przewidziana w rozporządzeniu dla podróży krajowej. Podkreślił, że w § 11 regulaminu wyraźnie zastrzeżono prawo pracownika do należności związanych z samym faktem pobytu w podróży służbowej. Sposób określenia tej należności nie może budzić wątpliwości. Dotyczy ona kosztów pobytu za granicą i jest świadczeniem rodzajowo odmiennym od wynagrodzenia za pracę. Dla pozwanego podstawą rozróżnienia pracowników w zakresie zwrotu należności za nocleg był zaś sam fakt ponoszenia kosztów noclegu, co jest kryterium wynikającym z samego rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju. Przepis § 11 regulaminu jest jasny. Punkt 1 wskazuje, że „pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny na pokrycie kosztów pobytu za granicą w tym kosztów wyżywienia i noclegów w wysokości określonej umową”, a punkt 2 stanowi, że „ekwiwalent na pokrycie kosztów pobytu za granicą jest wypłacany w ciągu 10 pierwszych dni następnego miesiąca”. Nie może być więc wątpliwości, że pozwany w regulaminie

wprowadził jedno świadczenie na poczet kosztów pobytu za granicą, obejmujące koszty noclegów i wyżywienia. W ocenie Sądu drugiej instancji Sąd Rejonowy dokonał wyczerpujących ustaleń i wyciągnął z nich prawidłowe wnioski co do sposobu zaznajomienia pracowników pozwanego z regulaminem. Regulacja pozwanego dotycząca wypłaty pracownikom świadczeń związanych z podróżą służbową jest prawidłowa, zgodna z wymogami ustawy i respektuje minimalne zastrzeżone art. 77 § 4 k.p. prawo powoda do diety.

W skardze kasacyjnej strona powodowa zaskarżyła w całości powyższy wyrok. zarzucając naruszenia prawa materialnego, a mianowicie: (-) art. 18 § 1 k.p., przez jego niezastosowanie i przyjęcie, że wypłacana pracownikowi kwota 42 euro za dobę podróży służbowej stanowiła ekwiwalent pieniężny na pokrycie kosztów pobytu za granicą określony w § 11 regulaminu wynagradzania obowiązującego u pozwanego, gdy tymczasem z łączącej strony umowy (pkt 2.4) oraz z dokumentacji płacowej wynika wprost, że pracodawca zobowiązał się i wypłacał pracownikowi jedynie samą dietę w wysokości 42 euro za każdy dzień pobytu za granicą i tym samym postanowienia umowy o pracę jako korzystniejsze dla pracownika należy traktować jako obowiązujące strony w pierwszej kolejności; pojęcie „dieta” użyte przez pracodawcę w sporządzonej umowie o pracę obejmuje swoim zakresem także należne pracownikowi świadczenie tytułem ryczałtu za noclegi, gdy tymczasem pojęcie to zdefiniowane jest w sposób wiążący w dwóch rozporządzeniach MPiPS z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości i ustalania należności przysługujących pracownikom zatrudnionym w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju i poza granicami kraju (ustawodawca wymienia osobno diety oraz zwrot kosztów przejazdów i dojazdów oraz noclegów), a zatem nie ma podstaw prawnych, aby w postanowieniach umowy podział ten nie został zachowany. Postanowienia umowy w tym zakresie, jako mniej korzystne dla pracownika nie są ważne z mocy art. 18 § 1 k.p.; (-) art. 18 § 3 k.p., przez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie, że w zakresie dotyczącym przyznawania należności z tytułu podróży służbowych obowiązujący u pozwanego regulamin wynagradzania obowiązywał pracownika, gdy tymczasem postanowienia regulaminu wynagradzania w § 11 ust. 1 naruszają zasadę równego traktowania w

zatrudnieniu; (-) art. 65 § 2 k.c. w związku z art. 300 i w związku z art. 18 § 1 k.p., przez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że zgodnym zamiarem stron stosunku pracy było przyjęcie, że użyte w umowie o pracę sformułowanie „dieta” obejmuje również świadczenie z tytułu ryczału za nocleg, w sytuacji gdy taka interpretacja zapisów umowy jest bezsprzecznie mniej korzystna dla pracownika niż interpretacja, która ma podstawy w ogólnych przepisach prawa pracy; (-) art. 77⁵ § 3 k.p., przez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że pracodawca mógł uregulować wypłatę należności z tytułu podróży służbowych częściowo w regulaminie wynagradzania, a częściowo w umowie o pracę, gdy tymczasem ustawodawca wyraźnie przewidział, że w przypadku pozwanej spółki możliwe to było wyłącznie w regulaminie wynagradzania i wykluczone jest regulowanie tych kwestii częściowo w regulaminie wynagradzania oraz częściowo w umowie o pracę; (-) art. 77⁵ § 1, 3 i 5 k.p. oraz § 2 ust. 2 lit. b oraz § 9 rozporządzenia z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi (...) z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju w związku z § 11 ust. 1 regulaminu wynagradzania, przez zastosowanie w miejsce ogólnych przepisów prawa pracy normy prawnej przewidzianej w § 11 ust. 1 regulaminu wynagradzania, w sytuacji gdy: - regulamin wynagradzania w ogóle nie został podany do wiadomości pracownika w sposób przyjęty u pracodawcy (brak potwierdzenia na piśmie przez pracownika wymaganego przez pracodawcę w § 14 ust. 2 regulaminu wynagradzania), a § 14 ust. 3 regulaminu wynagradzania wyraźnie stanowi, że odmowa potwierdzenia o zapoznaniu się z regulaminem będzie traktowana na równi z odmową przestrzegania postanowień regulaminu; - regulamin wynagradzania w § 11 nie zawiera określenia samej wysokości należnego pracownikowi ekwiwalentu pieniężnego na pokrycie kosztów pobytu za granicą, a zatem Sąd Okręgowy z uwagi na znaczną ułomność regulaminu w tym zakresie winien ustalić i zasądzić należne pracownikowi wynagrodzenie, kierując się wskazaniem zawartymi w powszechnie obowiązujących przepisach kodeksu pracy; (-) § 9 ust. 2 rozporządzenia z 19 grudnia 2002 r. przez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji przyjęcie, że ryczałt za nocleg nie przysługuje pracownikowi w sytuacji, gdy nie poniósł on żadnych kosztów w związku z noclegiem spędzonym w zagranicznej podróży służbowej; (-) art. 8 ust. 8

rozporządzenia nr 561/2006 oraz art. 14 ustawy o czasie pracy kierowców przez ich nieprawidłowe zastosowanie i błędną wykładnię polegające na zastosowaniu tych przepisów do zasad rekompensowania pracownikom kosztów podróży służbowych, podczas gdy przepisy te nie należą w ogóle do przepisów prawa pracy i nie regulują tych kwestii, a są wyłącznie przepisami prawa administracyjnego regulującego czas jazdy i odpoczynki kierowców.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz K. K. 32.500 zł tytułem należności za niewypłacone pracownikowi ryczałty za noclegi w spornym okresie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na jej rzecz od powoda kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest niezasadniona.

Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę w granicach podstaw kasacyjnych, a ponieważ skarżący nie zarzucił naruszenia przepisów postępowania, Sąd Najwyższy jest związany podstawą faktyczną zaskarżonego wyroku przy ocenie naruszenia prawa materialnego (art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c.). Sporna pozostaje jedynie ocena faktycznych okoliczności sprawy w świetle przepisów prawa materialnego.

Zgodnie z ustalonym w sprawie stanem faktycznym, strony w umowie o pracę uzgodniły, że kwota 42 euro obejmuje nie tylko wyżywienie podczas podróży służbowej, ale również ryczałt za noclegi. Ustalenie woli (celu, zamiaru) stron umowy jest ustaleniem faktycznym, którym Sąd Najwyższy jest związany zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., za zatem nie podlega kontroli kasacyjnej (wyrok Sądu Najwyższego: z 26 stycznia 2011 r., I UK 281/10, LEX nr 786372; z 23 stycznia 2012 r., II UK 93/11, LEX nr 1163333; z dnia 22 czerwca 2015 r., I UK 367/14, LEX nr 1771586). W sytuacji, gdy nie zostają podważone ustalenia, na podstawie których stwierdzono określoną wolę stron, nie można uznać za wystarczające podniesienie zarzutu naruszenia art. 65 § 2 k.c. i twierdzenie, że wola stron była

inna niż ustalono. Oczywiście prawidłowe jest twierdzenie skarżącego, że wola stron nie pozwala na wprowadzenie do umowy o pracę postanowień mniej korzystnych niż przepisy prawa pracy. Jednakże podnoszony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 18 § 1 k.p. byłby zasadny tylko wtedy, gdyby umowa o pracę łącząca strony określała prawo do kompensaty kosztów podróży służbowych w zakresie mniejszym niż przewidują to przepisy prawa pracy. Skarżący argumentuje, że kwota 42 euro obejmowała tylko wyżywienie. Nie podważa również analizy Sądów obu instancji, że kwota 42 euro była wyższa niż suma ryczałtów noclegowych według przepisów powszechnych, w tym § 9 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm., dalej jako rozporządzenie z dnia 19 grudnia 2002 r.), i diety, której minimalna granica określona była w art. 77⁵ § 4 k.p.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie za zasadne przyjmuje stanowisko Sądu Najwyższego, rozpoznającego podobne sprawy między tymi samymi stronami, wytoczone na rzecz innych pracowników pozwanej spółki, wyrażone w wyrokach z 13 sierpnia 2015 r., II PK 241/14 (niepubl.) i 15 września 2015 r., II PK 248/14 (niepubl.). Sąd Najwyższy uznał, że rozbieżność między umową o pracę a regulaminem wynagradzania (art. 77⁵ § 3 k.p.) występowałaby wtedy, gdyby regulamin określał kwotę diety, nawet przy założeniu, że zapis regulaminu odnosiłby się tylko do kosztów wyżywienia, czyli nie obejmował ryczałtów noclegowych. Regulamin nie jest wyłącznym źródłem spornego świadczenia, gdyż decydujące znaczenie ma ustawa (art. 9 k.p). Kierowcy mają więc prawo do należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem zadania służbowego ustalanych na zasadach określonych w przepisach ustawowych, w tym wypadku w art. 77⁵ § 3-5 k.p. w związku art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 1155 ze zm.), czyli do ryczałtów za noclegi według stawek określonych w § 9 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r. Powyższy pogląd wynika z uchwały Sądu Najwyższego w składzie siedmiu sędziów z 12 czerwca 2014 r., II PZP 1/14 (OSNP 2014 nr 12, poz. 164), w której

przyjęto, że zapewnienie pracownikowi - kierowcy samochodu ciężarowego - odpowiedniego miejsca do spania w kabinie tego pojazdu podczas wykonywania przewozów w transporcie międzynarodowym nie stanowi zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.), co powoduje, że pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu na warunkach i w wysokości określonych w § 9 ust. 1-3 tego rozporządzenia albo na korzystniejszych warunkach i wysokości, określonych w umowie o pracę, układzie zbiorowym pracy lub innych przepisach prawa pracy. W uchwale wyjaśniono, że zwrot kosztów noclegu kierowca powinien otrzymać według reguł takich jak w podróży służbowej, mimo że ustawa o czasie pracy kierowców dopiero od 3 kwietnia 2010 r. kwalifikuje pracę kierowców jako podróż służbową. Orzecznictwo potwierdza, że wymagany standard noclegu dla kierowcy międzynarodowego jest czymś innym niż nocleg w kabinie samochodu (wyrok Sądu Najwyższego: z 18 listopada 2014 r., II PK 36/14, LEX nr 1567473; z 18 stycznia 2013 r., II PK 144/12, LEX nr 1375389; z 1 kwietnia 2011 r., II PK 234/10, OSNP 2012 nr 9-10, poz. 119 oraz uchwałę Sądu Najwyższego z 7 października 2014 r., I PZP 3/14, OSNP 2015 nr 4, poz. 47).

W sprawie odnośnie do podnoszonych zarzutów można byłoby jedynie rozważyć konflikt pomiędzy umową a ustawą. Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika jednak, że strony w umowie o pracę zgodnie określiły, że pracownik będzie otrzymywał 42 euro na koszty pobytu za granicą na każdy dzień pobytu - od dnia wyjazdu do powrotu na teren Polski, a ustalone w tej wysokości koszty nie są mniej korzystne niż przepisy powszechne w zakresie minimalnych kosztów wyżywienia (art. 77⁵ § 4 k.p.) i ryczałtu za nocleg (§ 9 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r.). Choć takie rozliczenie nie odnosi się do każdego konkretnego wyjazdu pracownika, to jednak przedmiotem sporu była sama zasada, a nie indywidualne rozliczenie poszczególnych wyjazdów.

W związku z tym traci na znaczeniu problem wykładni pierwotnego zapisu regulaminu wynagradzania oraz zmian w tym regulaminie dokonanych przez

stronę pozwaną. W regulaminie wynagradzania nie określono kwoty diety na wyżywienie ani kwoty ryczałtów za noclegi, które w minimalnym zakresie określone są w art. 77⁵ § 4 k.p. oraz w § 9 rozporządzenia z dnia 29 grudnia 2002 r. Nie ma zatem uzasadnionych podstaw twierdzenia, że regulamin w sposób korzystniejszy niż ustawa regulował należności z tytułu podróży służbowych pracowników w transporcie międzynarodowym. Regulamin wynagradzania w § 11 nie stanowił, że ustalona w umowie o pracę tytułem diety kwota 42 euro dotyczy tylko kosztów wyżywienia. Odnosił się ogólnie do „ekwiwalentu pieniężnego na wyżywienie”. Sprawę zwrotu kosztów podróży strony uzgodniły w umowie o pracę i realizowały ją - w ustalonym zakresie nie sygnalizując jakichkolwiek wątpliwości wynikających z wykładni oświadczeń woli stron. Ponadto Sądy orzekające w sprawie ustaliły, że uzgodniona w umowie kwota 42 euro obejmowała diety i ryczałty za noclegi.

Nie można więc za zasadne uznać twierdzenia skarżącego, że umowa o pracę określająca 42 euro za każdy dzień pobytu pracownika za granicą dotyczyła tylko kosztów wyżywienia i takie postanowienia umowy jako korzystniejsze należy traktować jako obowiązujące w pierwszej kolejności. Twierdzenie takie pozostaje w sprzeczności z ustaleniami w sprawie, a ponadto suma minimalnej diety oraz ryczałtów, wynikająca wówczas z przepisów powszechnych była niższa niż 42 euro. Z tego powodu nie są zasadne zarzuty naruszenia zaskarżonym wyrokiem art. 18 § 1 k.p. i art. 65 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p.

Nie jest również zasadny zarzut naruszenia art. 18 § 3 k.p., który skarżący wiąże z postanowieniami zawartymi w § 11 regulaminu wynagradzania, przez naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu. Kwestia należności przysługujących pracownikowi z tytułu podróży służbowych uregulowana została całościowo przez strony w umowie o pracę, a nie w regulaminie wynagradzania. Ponadto zarzut nierównego traktowania mógłby być rozważany, mając na uwadze jego uzasadnienie zawarte w skardze kasacyjnej, tylko wówczas, gdyby pracownik - kierowca pozwanej spółki korzystał z hotelu, a pracodawca odmówił mu zwrotu kosztów takiego noclegu w porównaniu z innym pracownikiem, który w czasie podróży służbowej nie spał w samochodzie, co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca.

Nie można też podzielić argumentacji skargi, że mając na względzie treść art. 77⁵ § 3 k.p. pracodawca nie mógł w umowie o pracę uregulować należności z tytułu podróży służbowych. Zastrzeżenie, że nie określa się ich w umowie o pracę, gdy pracodawca jest zobowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania nie powoduje nieważności takich umownych ustaleń, a jedynie stanowi gwarancję dla pracownika. W myśl art. 9 k.p., stanowiącego o hierarchii źródeł prawa, regulamin wynagradzania nie może być mniej korzystny niż ustawa, czyli jego postanowienia w przedmiocie należności przysługujących tytułem podróży służbowych nie mogą być mniej korzystne niż regulacje wynikające z art. 77⁵ § 4 k.p. w związku z rozporządzeniami Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości i warunków ustalania należności przysługujących w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju i za granicą. A zatem, skoro strony skonkretyzowały w umowie o pracę wysokość należności przysługujących pracownikowi - kierowcy międzynarodowemu - z tytułu podróży służbowych, to nie jest ona nieważna tylko dlatego, że kwestia ta powinna zostać ustalona w regulaminie wynagradzania. Zarzut odwołujący się do art. 77⁵ § 3 k.p. nie prowadzi więc do stwierdzenia nieważności umów o pracę w spornym zakresie.

Skarżący powołując się na treść art. 77⁵ § 1, 3 i 5 k.p. oraz § 2 ust. 2 lit. b oraz § 9 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r. twierdzi, że skoro regulamin wynagradzania nie zawiera określenia samej wysokości należnego pracownikowi ekwiwalentu na pokrycie kosztów pobytu za granicą, to pracownikowi przysługuje wynagrodzenie zgodnie ze wskazaniem zawartymi w powszechnie obowiązujących przepisach kodeksu pracy. Podnosząc taki zarzut skarżący pomija postanowienia umowne stron i nie stara się przedstawić wyliczeń, które pozwalałyby przyjąć, że kwota 42 euro była niższa niż przysługujące pracownikowi należności z tego tytułu na podstawie art. 77⁵ § 4 k.p. w związku z rozporządzeniem z dnia 19 grudnia 2002 r. Natomiast odwoływanie się do art. 77⁵ § 5 k.p. jest uprawnione wówczas, gdy regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawierają postanowień, o których mowa w art. 77⁵ § 3 k.p., czyli kwot należności dotyczących podróży służbowych.

Podnoszony przez skarżącego zarzut naruszenia zaskarżonym wyrokiem § 9 ust. 2 rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r. byłby zasadny, gdyby Sąd oddalił powództwo uznając, że kierowcy nie mają prawa do ryczału za noclegi z uwagi na spanie w kabinie samochodu. Taka wykładnia sprzeczna byłaby ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zaprezentowanym w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 12 czerwca 2014 r., II PZP 1/14 (OSNP 2014 nr 12, poz. 164). W rozpoznawanej sprawie Sądy przyjęły jednak, że pracownik otrzymywał ryczałt za nocleg, który obejmowała kwota 42 euro ustalona przez strony w umowie o pracę. Wobec powyższego umowa o pracę gwarantowała pracownikom - kierowcom międzynarodowym - nie mniejszą kompensatę niż kwota ryczału za nocleg wynikająca z rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2002 r.

Brak również podstaw do uwzględnienia zarzutu skargi kasacyjnej dotyczącego nieprawidłowego zastosowania i błędnej wykładni art. 8 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U. UE. L. 2006.102.1) oraz art. 14 ustawy dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców, które dotyczą gwarantowanych okresów odpoczynku dobowego i tygodniowego i nie obejmują kwestii kompensaty kosztów podróży służbowej. Na powyższe zwracał uwagę Sąd Najwyższy już w uzasadnieniu uchwały z 12 czerwca 2014 r., II PZP 1/14.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., a o kosztach postępowania kasacyjnego – na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.